

GEEN HOND MEER IN DE POT

VIERVOETERS STEEDS POPULAIRDER ALS HUISDIER, MINDER ALS VOEDSEL

ZOP, 30 november 1992

Met China's economische hervormingen neemt ook de vraag naar luxegoederen toe. De drie hebbedingen van de jaren '80 waren: de ijskast, de kleurentelevisie en de wasmachine. Sommigen zeggen dat de jaren '90 in het teken staan van de airconditioner, de magnetron en de cd-speler. Maar daar blijft het niet bij. In een uithoek van Beijing, vlak bij de Grote Muur is een plek die een nieuwe trend zet en die steeds meer belangstelling begint te genieten van Chinezen met teveel geld.

(Door Jan van der Made)

BEIJING (ZOP) Een schilderij op de muur bij de parkeerplaats doet het ergste vermoeden. Een hond met alle vier de poten vastgebonden ligt op een houten tafel waarachter een man met een wit voorschot staat die grijnzend zijn handen opeeft. Naast de tafel is een pot met kokend water afgebeeld. Achter de muur klinkt een kakafonie van geblaf. Maar in het *Aigou leyuan* ("Pretpark voor het liefhebben van Honden") kun je niet eten. Het is een dierentuin voor rashonden en de Chinese bezoekers lopen bewonderend rond na voor twee gulden een toegangskaartje te hebben gekocht.

De tuin is een mengelmoes van de Efteling en Artis. Betonnen beelden van spelende honden worden afgewisseld door hokken in de vorm van boeddhistische tempeltjes en afgesloten met kippegaas. Een tango die uit een gebarsten luidspreker kraakt en de geur van verbrande herfstbladeren maken het surrealistische geheel compleet. Naar Nederlandse begrippen is er niet veel bijzonders te zien. Maar de bouwers, herdershonden en Ierse staanders worden tentoongesteld alsof het om zeldzame bergleeuwen gaat. Houten bordjes die op het kippegaas zijn bevestigd vertellen hoe het met de afmetingen en het karakter van de hond zit. Het Chinese publiek is laaiend enthousiast en trakteert de honden over het hek op pinda's en stukjes noedel.

PRUIKHOND

Het meeste in trek is de afdeling schoothonden. Die zit in de enige overdekte hal van de hondentuin. Binnen zijn compartimenten die met schuifdeuren zijn afgesloten van de buitenwereld. Er zijn tientallen hondjes. Ze hebben een gemiddelde schonkhoogte van dertig centimeter en gaan als dollen te keer. Sommigen, zoals de Chinese Pruikhond, een haarloos gevalletje met een alleen een pluk op de kop hebben het duidelijk koud en lijken hongerig gezien de manier waarop ze op hun gehaktbrokken aanvallen als het voedertijd is. Pekinezen (die ook inderdaad staan omschreven als *Beijing zhi gou* ("Honden van Beijing")) keffen woedend naar een chihuahua die wordt gelucht en die provocerend in de vrijheid loopt.

Naast de schoothondenhal staat het Gouwang Gongdian ("Paleis van de Hondenkoning"), een geel geschilderde vesting met kantelen. Bij het betreden beginnen tientallen mechanische honden gekleed in de traditionele gewaden van het keizerlijk hof op de maat van een drumbeat te bewegen. "De hond is een kameraad van de mens" staat er bijgeschreven. De Chinese bezoekers mijden de hal en amuseren zich liever met de levende dieren. De belangrijkste functie van de tuin is de verkoop. Op een kantoortje bij de ingang staat het bordje: 'Commerciële Afdeling'. Binnen zitten twee Chinezen geld te tellen. Mevrouw Bai Yang, die de *public relations* van de tuin verzorgt: "Sinds vorig jaar hebben we al drie en een half miljoen yuan (meer dan 1 miljoen gulden) verdiend; die inkomsten komen vooral uit de verkoop van puppies en volwassen honden.

STATUSSYMBOL

De prijslijst, die op de muur hangt, liegt er niet om. Gemiddeld kost een puppy 500 gulden, voor een Tibetaanse Bulhond moet 5000 gulden worden neergeteld. De hondentuin werd in 1989 gebouwd en een jaar later geopend. Vorig jaar begon de officiële verkoop. Mevrouw Bai: "Sinds China met de hervormingspolitiek bezig is krijgen de mensen langzamerhand meer geld", vooral de priveondernemers. Het hebben van een hond is nu nog een rariteit, maar als het een mooie, dure hond is, is het ook een soort statussymbool. "Het probleem is alleen dat het bestuur van Beijing strenge regels heeft tegen het houden van honden als huisdier. Je mag wel een schoothond hebben, maar groter mogen ze niet zijn".

Grote honden worden in China bijna uitsluitend gehouden door boeren of nomaden. Het gaat dan om zeer agressieve dieren die bij de minste onraad aanvallen. Hond wordt in China ook gegeten, maar voornamelijk in het zuiden en door de Koreaanse minderheid die in de noord-Chinese provincies Liaoning en Jilin woont. Er wordt veel peper bij gedaan en daardoor wordt de eigenlijke smaak van het vlees verhuld. Bij het gros van de Chinezen is het eten van hond (of kat) echter uitzonderlijk.

HONDENTENTOONSTELLING

Het hebben van honden als huisdieren is lange tijd verboden geweest. Het enige wat was toegestaan was een vogel in een kooi. Pas in de laatste jaren zijn de regels iets versoepeld. Mevrouw Bai: "We zijn aan het lobbyën om die regels af te zwakken. In Shanghai is laatst de eerste hondententoonstelling gehouden. Dat draagt bij tot grotere bekendheid bij het publiek. Het gaat langzaam, maar ik denk dat we uiteindelijk succes kunnen hebben met de honden." En het schilderij op de muur van de parkeerplaats? "Nee, dat moet je niet serieus opvatten", schrikt mevrouw Bai. "Honden worden traditioneel gezien als voedsel, net zoals bij jullie kippen en konijnen. Maar als de mensen binnen zijn begrijpen ze wel dat deze dieren niet voor consumptie zijn. Ze zijn echt allen voor de verkoop als huisdier. De hondentuin moet dat juist duidelijk maken"